

Tekster: *Sl 42,2-6, 1 Thess 4,1-7, Matt 15,21-28*

salmer: 410 Som tørstige hjort, 303 Kom, Gud Fader, 677 Nu glæd dig i Herren, 158 Kvindelil, 438 Hellig, 477 Som korn, 826 Guds nåde er en vintergæk

Der er to hovedpersoner i evangeliet, vi lige har hørt, og alt efter på hvilken af personerne, man lægger vægten, får man to helt forskellige prædikener.

Der er nu for det første Jesus. Han har bevæget sig helt ud til yderkanten af det jødiske område, der hvor jøder og hedninger bor tæt op ad hinanden med de helt særlige problemstillinger det nu kan føre med sig.

Når man sådan færdes på grænsen til det fremmede, kan der indfinde sig et indre alarmberedskab. Man bliver meget bevidst om sig selv og sit eget og meget på vagt over for alt anderledes og afvigende. Sådan går det også Jesus. Han lukker sig til om sig selv, og da en af de fremmede, en kvinde, henvender sig til ham, svarer han hende ikke en gang, vel egentlig den stærkeste form for afvisning, men kan forestille sig. Han hører hende jo udmærket, fremgår det. Men han lader som om hun slet ikke er til. Hun er luft for ham. Og da hun bliver ved at trænge sig ind på hende, siger han ligeud til hende: "Jeg har ikke noget med dig at gøre. Jeg hører til på den jødiske side, du hører til på den hedenske side. Gå hjem til dig selv! Og for at gøre det helt klart, at de ikke har noget med hinanden at gøre, sammenligner han jøderne med børn og hedningene med hunde." I vores sammenhæng er det egentlig et lidt problematisk billede, for i vores kultur er hundene jo nærmest blevet faste

familiemedlemmer på linje med eller som erstatning for børnene. Men sådan var det altså ikke i oldtidens Mellemøsten, der var hundene hyrdernes vagtstyr, og derudover var de halvville, omstrejfende dyr, der levede af det, de kunne finde. Man fodrede dem ikke, men sparkede dem væk, når de kom for tæt på menneskers enemærker. Så det er en grov fornærmelse, når Jesus sammenligner kvinden og hendes slags med hunde. Alligevel ender det med at Jesus giver efter for kvindens påtrængende bønner og gør, hvad hun beder om. Det er den ene prædiken. Og den vil jeg udfolde lidt mere om lidt.

Den anden prædiken handler om kvinden. Hun ved udmærket godt, at hun og jøderne ikke har noget med hinanden at gøre. Og hun ved udmærket godt at Jesus er jøde og altså en fremmed, som hun ikke kan forvente nogen som helst samhørighed og solidaritet af. Men hun er i ekstrem nød. Og hun ved også, at Jesus er den eneste, der kan hjælpe hende i hendes nød, fordi hun må have hørt om denne mærkelige jøde, der gik omkring og gjorde syge folk raske. Hendes angst for at miste sin datter driver hende ud over alle de grænser hun ellers må formodes at omgærde sit liv med: Den strenge adskillelse mellem kønnene, der gør, at en kvinde ikke tiltaler en fremmed mand i det offentlige rum. Den strenge adskillelse mellem religionerne, der gør, at en hedning og en jøde søger at have så lidt som overhovedet muligt med hinanden at gøre. Grænserne mellem kønnene, kulturerne og religioner er til for at beskytte de enkelte grupper af folk. Men nu er kvinden i en situation, hvor den eneste, der kan redde hendes datter er på den anden side af alle disse grænser, og derfor kaster hun al skam, al anstændighed og al

forsigtighed til side og bliver ved og ved at plage og tigge Jesus om hjælp.

Bare du plager nok, får du din vilje? Er det så den anden prædiken? Også det vender vi tilbage til om lidt.

Tilbage til den første prædiken, den hvor Jesus er hovedpersonen. Ser vi på evangeliernes skildring af Jesu liv, ser vi, at der i disse fortællinger er en hel række beskrivelser af, hvordan de lukkede cirkler, som Jesu liv udfolder sig i går i stykker. Der er forholdet til familien, han er vokset op i. Da Jesus er begyndt at vandre rundt på landevejene og forkynde Guds rige sammen med sine disciple, kommer hans mor og hans brødre og prøver at få ham hjem, og da peger han rundt på tilhørerne, som sidder omkring ham og siger: Se, her er min mor og mine brødre og mine søster! Også det landsbyfællesskab han er vokset op i kommer det til et brud med. Det fortælles at borgerne i Nazareth bliver så vrede over, at Jesus ikke vil lade sine rige evner komme sin hjemby til gode, at de er på nippet til at slå ham ihjel. Og vi hører, hvordan Jesus bryder skellet med jøder og samaritanere, da han indlader sig i en lang og fortrolig samtale med en samaritansk kvinde. Ja, også den disciplerkreds, han selv har samlet om sig ender med at bryde sammen, da en af disciplene forråder ham og alle de andre svigter ham. Han bryder det skel mellem raske og syge, som var en så forfærdelig belastning for syge på hans tid, når han tillader smitsomt syge, at røre ved sig og når han selv rører ved dem og helbreder dem. Endelig er der det skel, som for os i dag er lige så definitivt og uoverstigeligt, som det var for mennesker den gang: skellet mellem levende og døde, det bryder han ned ved at opvække enkens søn, Jairus's datter og Lazarus, og frem for alt nedbryder han det ved selv at opstå fra de

døde og komme og færdes blandt de levende som levende, skønt han var død. Og det hele kulminerer i Johannes's og Paulus's forkyndelse af, at Jesus er kommet fra Guds evighed ind i vores tidsbundne verden for at gøre os fri af døden, så vi kan følge ham fra døden til livet hos Gud.

Helbredelsen af den kanaanæiske kvindes datter hører med i denne lange række af fortællinger om, hvordan Jesus bryder grænser ned, de grænser der skiller ham fra andre og lige så vigtigt: de grænser der betyder at der er enkelte grupper og fællesskaber, der kan tage patent på ham. Man kan sige, at når Jesus giver efter og helbreder den kananæiske kvindes datter, så ligger begrundelsen ikke i kvindens tryglen, og heller ikke i hendes udholdenhed. Men grunden ligger i Jesus selv. Det lys han er kommet for at tænde i verden akcepterer ikke mure og skærme, der skygger for det. Eller som Jesus selv siger det et andet sted, han er ikke kommet for at sætte lyset under en spand eller under et skæppemål, men på en stage, så det kan skinne for alle der er i huset. Men det er ikke noget, der ligger lige for hos ham. Det er en erkendelse der langsomt kæmper sig frem hos ham, men som til gengæld vokser sig så stærk hos ham at han efter sin opstandelse kan sige til sine disciple: Gå ud i hele verden og gør folkeslagene til mine disciple!.

Dermed er der også svaret på det spørgsmål som prædikenen om den kananæiske kvinde rejser for os. Det er ikke et spørgsmål om hvor vidt vi råber højt og indtrængende nok, om Jesus hører os eller ej, han hører os fordi han ikke vil, at der skal være noget skel eller nogen grænse, der skiller ham fra noget menneske på jorden. Netop derfor kan vi fortrøstningsfuld kalde på ham, vi kan kalde højt med gråd og skrig, eller vi kan kalde lavmælt med hvisken eller sukken,

under alle omstændigheder hører han os og tager os ind i sit evige liv hos Gud for at vi skal leve med ham i evighed omsluttet af Guds evige kærlighed, badet i Guds evige lys.

Amen.